

Egy építész stílusváltozásai: Lechner Jenő

Lechner Jenő a 20. század első felének sokat foglalkoztatott építésze volt, aki egyetértett nagybátyjának szándékával a magyar formanyelv megteremtésére, mégsem állt be követőinek sorába. Úgy látta, hogy más utat kell keresni a cél elérésére, ezért Lechner Ödöntől eltérően nem teljesen új formákkal kísérletezett, hanem létező történelmi stílusokat igyekezett magyarossá tenni.

Kezdetben a felvidéki pártázatos reneszánszból indult ki, melynek legkarakteresebb emléke a sárospataki Tanítóképző Főiskola (1909-1912). A két világháború között a politikai viszonyok megváltozása őt is új útra kényszerítették, így eleinte a reformkori klasszicizmusban tervezte épületeit – ezt láthatjuk főművén a tisztviselőtelepi Magyarok Nagyasszonya-plébániatemplomon is (1927-1931) – de az 1930-as években a modern stílusnak is megpróbált nemzeti színezetet adni, melynek eredményét az albertfalvai (1939-1941) és a remetekertvárosi (1938-1942) templomokon csodálhatjuk meg.

A magyar építészeti formanyelvért a sajtóban és különböző szakmai fórumokon is kardoskodott fiatal korától kezdve, felvállalva a konfliktust is, amelyből bőven ki is jutott neki. Évtizedeken keresztül tanított – előbb a Műegyetemen, majd a Képzőművészeti Főiskolán – követőkre mégsem talált úgy, ahogyan nagybátyja. Noha stílus kísérleteivel egyedül maradt, alkotásai magas színvonalúak és érdekes színfoltjai a 20. század első felének.

Bodó Péter